

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Døcker: Dette Nedskærings- og Forenklingslovforslag hører til de ikke almindelige, som alle Partier, tror jeg, hilser med Glæde. Ogsaa jeg skal paa mit Partis og egne Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling. Den højt-ærede Minister for offentlige Arbejder har jo gennemgaaet Lovforslaget, det har vundet Tilslutning i det høje Folketing fra alle Partier, og jeg kan ligesom den ærede foregaaende Taler egentlig kun udtrykke min Forbavselse over, at et lignende Forslag ikke allerede tidligere er fremkommet; thi der synes jo ikke at være nævneværdige Ulemper ved det — tværtimod tilsigter det og vil sikkerlig ogsaa bringe Besparelser og Forenkling paa det paagældende Omraade.

Jeg havde efter den Behandling, Lovforslaget har faaet i det høje Folketing, tænkt mig, at det uden Udvalg var gaaet igennem dette Ting. Jeg hører nu, at der skal være Udvalg, og vi plejer jo aldrig at modsætte os et saadant Ønske, naar det fremsættes af et Parti; men jeg skal kun meddele, at vort Parti ikke har ønsket at faa dette Lovforslag i Udvalg. — Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Veistrup: Jeg skal følge det Eksempel, som er givet af ærede foregaaende Ordførere, og paa mit Partis Vegne udtale Tilslutning til det foreliggende Lovforslag. Det siger sig selv, at ethvert Forslag, der gaar ud paa at simplificere og forenkle Administrationen, har vor Tilslutning. Der er vel ikke saa forfærdelig mange, som vil modsætte sig noget saadant, for saa vidt de to Ting: en økonomisk Fordel og en tilfredsstillende driftsmæssig Ordning kan forenes. Jeg synes, at det foreliggende Lovforslag netop forener disse to Ting, saa man med Tryghed kan anbefale det. Det indeholder, om jeg saa maa sige, en Dobbeltthed, hvad der ikke just med Tydelighed fremgaar af Lovforslaget. Det, der her tilstræbes, er en Nyorganisation, baade i administrativ og i driftsmæssig Henseende. Nu tillægger jeg ikke det første saa forfærdelig stor Betydning, thi det kan aldrig være afgørende, om man har en Embedsmand mere eller mindre i Toppen af en Institution, for saa vidt det ikke medfører Konsekvenser; men jeg indrømmer, at

der, i det Øjeblik en Mand stilles i Spidsen for en Etat eller en Organisation, selvfølgelig er en Tilbøjelighed til at udvikle denne Institution eller Etat til det mest mulige. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse, men vi har desværre sørgelige Erfaringer herfor; for Eksempel har Administrationen af de Organer, som har med vor sociale Lovgivning at gøre, udviklet sig til Dimensioner, som man aldrig havde tænkt sig, da man i sin Tid vedtog de herhenhørende Love. Men for saa vidt dette ikke sker, er det efter min Mening den mindste Side af Sagen, om der er en Embedsmand mere eller mindre i Toppen af en Organisation eller Etat. Dermed vil jeg selvfølgelig ikke have sagt, at man i en Etat skal beholde Chefer eller højere Embedsmænd, som er overflødige; det vilde jo være ganske urimeligt. Men kan der gennemføres en Forenkling af Driften, tillægger jeg dette overmaade stor Betydning, og det forekommer mig, at det, der er det centrale i det foreliggende Lovforslag, er, at man er i Stand til at gennemføre en Forenkling i Driften. Ved en saadan Forenkling forstaar jeg to Ting: for det første, at de to Væsener, der her er Tale om, er i Stand til at gaa op i en højere Enhed baade hvad angaar Tjenestemændene, og hvad angaar det Arbejde, som de er sat til at udføre, saa at det Modsætningsforhold, som man fra enkelte Sider har været angstelig for skulde blive etableret i Kraft af denne Ordning, ikke opstaar; for det andet, at man i større Udstrækning, end det hidtil har været Tilfældet, lægger Afgørelserne ud i Distrikterne til de Folk, der sidder derude i ledende Stillinger. Dette sidste tror jeg vil betyde overordentlig meget. Selvfølgelig maa der være en Centraladministration, der maa være et Sted, hvor de tvivlsomme og især de store Sager gaar ind, og hvor Afgørelsen af disse træffes. Det, man bør komme bort fra, er, at enhver lille Sag bliver gjort til en stor Sag, saadan som det jo, hvad ingen kan benægte, i stor Udstrækning har været Tilfældet i de senere Aar, hvor selv den allermindste Sag gennem Korrespondance Kontorerne imellem har kunnet svulme op til i hvert Fald i papirmæssig Henseende at blive af betydelige Dimensioner. Dette tillægger jeg megen Betydning, og jeg tror, at naar vi nu foretager den foreslaaede Sammendragnings og Forenkling af Administrationen, maa Konsekvensen blive, at Afgørelsen af en hel Del af de Sager,